

SUCCULENTA

NEDERLANDS-BELGISCHE VERENIGING
VAN LIEFHEBBERS VAN CACTUSSEN EN
ANDERE VETPLANTEN

1961

No. 10

- Voorzitter* : A. F. H. BUINING, Hamersveld (U.)
Secretaresse : Mevrouw J. GRULLEMANS VAN BERGHEM,
Hereweg 19, Lisse.
Penningmeester : G. D. DUURSMA, Spoorstraat 106, Leeuwarden.
Postrekening no. 83 35 50.
Redacteur : H. VAN DER VELDE, Hofwijkstraat 17, Den Haag.

Etisso CACTUS MESTTABLETTEN

MENGMESTSTOF 8+15+20
BLOEIBEVORDERENDE
VOEDINGSSTOF

Speciaal samengesteld voor en aangepast aan de voedselopname van cactus- en vetplanten

Etisso BLOEMENMESTKEGELTJES

MESTSTOFFENMENGSEL
6-13-18
ONTHEFFING NR 513

Bloeibevorderend. Gemakkelijk en hygiënisch in het gebruik. Organisch, daardoor wortelverbranding uitgesloten.

Etissol

GOEDGEKEURD MIDDEL
P.D. NR 2120

Tegen blad- en schildluis. Tevens tegen vliegen, muggen en motten. Verkrijgbaar in spuitflacon en aerosolbus.

Etisso blatt-3 BLADVERNIEUWER

In Nederland en België verkrijgbaar bij bloemisten en zaadhandelaren.

Voortdurend schoonmaken van Uw Ficus, Clivia, Sansevieria en andere hardloofgewassen thans overbodig. Houdt de bladen glanzend en stofvrij en voorkomt tevens voortijdige bladafval.

Fa. VAN ZANTEN & HOFLAND

In- en verkoop van Cactussen en Vetplanten

Telefoon 01740-5480

Bij geen gehoor 5051 of 5410

Correspondentie adres : GEESTWEG 848 — NAALDWIJK.

Freek Hoogvliet Speciaal adres voor: Cactussen en Vetplanten

MAASDIJK (3 km vanaf Maassluis) Oostelijke Slag 7 Telefoon 01745-732

U wordt hierbij uitgenodigd voor een bezoek aan mijn nieuwe Cactuswekerij. Ook nu per postbestelling leverbaar. — Vraagt onze prijscourant.

Het Clichéfonds

Ziet U gaarne veel afbeeldingen in Uw orgaan? Laat dan het zaad niet aan uw planten zitten, doch stuur het naar het Clichéfonds! De heer H. Bonefaas, Bunschotensestraat 80, den Haag, zal het gaarne in ontvangst nemen.

Nederl.-Belgische Vereniging van Liefhebbers
van Cactussen en andere Vetplanten

SUCCULENTA

Redactie-adres : Hofwijckstraat 17, Den Haag

VERSCHEIJNT MAANDELIJKS

Het I.O.S.-Congres te Barcelona

Van 5–9 juni 1961 vond te Barcelona het 6de congres van de I.O.S. plaats; het was op voortreffelijke wijze georganiseerd door de heren Riviere de Caralt en Panella Bonastre, voor wie geen moeite te veel is geweest het congres tot een waar feest te maken. Er waren 18 leden aanwezig, waarvan enkele met hun dames; de deelname was dus niet bijzonder groot, doch gezien de kosten aan een dergelijke reis verbonden, mogen we toch niet ontevreden zijn.

De heer Riviere had zijn kantoorminuten voor de bijeenkomsten beschikbaar gesteld. De heer A. H. F. Buining werd tot voorzitter van het congres gekozen, een taak die hem goed was toevertrouwd. Verscheidene leden hielden voordrachten, o.m. sprak Dr. Buxbaum over cephaliën bij cactussen, de heer Buining over *Echinocactus famatimensis*, Dr. Cullmann over *Haageocereus*, Dr. Tischer over *Conophytum*, de heer Uitewaal over *Haworthia* en ondergetekende over veredelingswerk bij succulenten. Tijdens de avondbijeenkomsten – die pas om 10 uur begonnen – werden lantaarnplaatjes en films vertoond.

Excursies werden gemaakt naar de plantsoenen van Barcelona en naar de bekende collectie van de heer Riviere te Blanes; hier waren we de gehele dag te gast en werden we genereus door de familie Riviere onthaald.

Uitvoerig is gesproken over de toekomstige organisatie van de I.O.S.; er werd een commissie benoemd die de wijziging der statuten moet gaan voorbereiden. De heer Krainz te Zürich werd bereid gevonden het penningmeesterschap op zich te nemen, terwijl het secretariaat in handen van ondergetekende werd gesteld.

Het congres eindigde met een souper ons door de plantsoendienst te Barcelona aangeboden; dit souper, dat pas om 11 uur begon, werd een waardig slot.

Het gehele congres verliep in aangename stemming en dat is al zeer belangrijk. Immers het doel van congressen is vaak niet in de eerste plaats gelegen in de voordrachten; het is veel meer het persoonlijke contact van hen, die zich met gelijksoortige vraagstukken bezighouden.

Daarom vooral was het 6de congres een groot succes!

Wageningen.

B. K. BOOM.

Van links naar rechts (te beginnen met no. 2): L. F. Vatrican, Dr. Martin (half hoofd), C. Distefano (met papieren), Dr. A. Tischler (daarachter), Dr. F. Buxbaum, M. Kroenlein, M. W. Wessner, H. Krainz (half hoofd); Dr. B. K. Boom, F. Riviere de Caralt, A. F. H. Buining, mej. Panella, Mevr. Boom (met hoed), Dr. A. Guilanmin (met baard), Mr. Lopez (wnd. burgemeester van Barcelona), Mevr. Buxbaum, M. J. Panella Bonastre, Mevr. Cullmann, A. J. A. Uitewaal (half hoofd); J. A. Janse, L. Riodor, Dr. E. Buchmann Felber, Dr. W. Cullman. Opname tijdens de receptie in het fraaie gothische stadhuis te Barcelona.

Van het Clichéfonds

Het wordt ter kennis van onze afnemers gebracht, dat in 1960 zaad door ons werd aangeboden van *Harrisia (Ericocereus) jusbertii*. Velen van U zullen inderdaad deze soort ontvangen hebben, doch er zullen er onder U ook zijn, die deze soort niet ontvangen hebben, want er is door een vergissing zaad geleverd van *Hymenorebutia pectinifera*. Zij, die dit van ons gekregen hebben, worden verzocht dit ter kennis te brengen bij een eventuele volgende zaadbestelling in het komende seizoen, ook het betrokken aantal. Zij krijgen bij hun bestelling dan GRATIS nieuw zaad van jusbertii toegezonden.

FRAILEA ASTERIOIDES werd in 1961 aangeboden: 20 zaden voor 80 cent. Tot onze spijt moesten wij constateren, dat het hier geen zaad van *Frailea asterioides* was maar van *Frailea pulcherrima*. Dit is buiten onze schuld, daar zelfs grote zaadhandelaren van deze onjuistheid de dupe zijn geworden. Het betrof hier importzaad en uiteraard is het moeilijk te controleren of het geleverde zaad ook werkelijk de aangeboden soort is. Wij rapporteren dit om te voorkomen dat *Frailea pulcherrima* in de verzamelingen zou gaan voorkomen onder de naam van *Frailea asterioides*. Wij hopen dat U onze eerlijkheid kunt waarderen.

Namens het Clichéfonds, J. BONEFAAS.

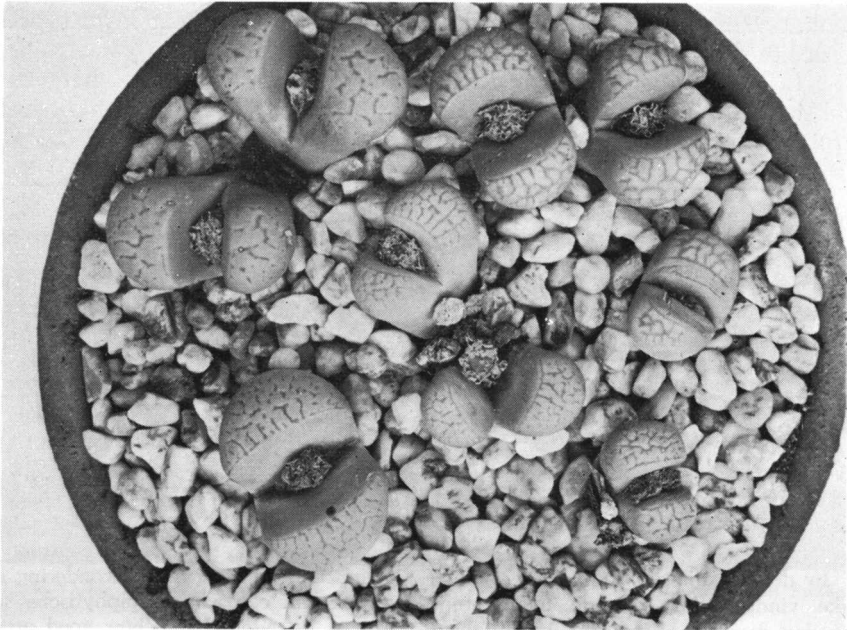
Lithops elisae ^{de} Boer sp. nov.

Corpuscula compresso-obconica, 15–25 mm alta, supra 24–35 mm longa et 15–22 mm lata; folia patentia, aequalia vel subaequalia, lateribus et apice griseo-eburnea; apex convexus vel rotundatus; fissura transversa 10–14 mm alta; fenestra ad fascies regulares vel irregulares, angustos, virides, translucentes reducta; flores albi.

Habitat: Klein Namaland, tussen Steinkopf en Vioolsdrift.

Coll.: Dr. A. L. Geyer en echtgenote, mei 1961.

De corpuscula der (twee-koppige) planten zijn 15–25 mm hoog, omgekeerd kegelvormig en zijdelings iets samengedrukt; zij zijn van boven (loodrecht op de spleet) 24–35 mm lang, bij een breedte van 15–22 mm.

LITHOPS ELISAE, de Boer ($\frac{2}{3}$ \times)

foto: de Boer.

De 10–14 mm diepe, gapende spleet scheidt het corpusculum in twee, ongeveer gelijke delen, die aan de bovenkant convex zijn, terwijl de topvlakte aan de buitenkant en aan de zijanten zonder scherpe afscheiding in het zijvlak overgaat.

Het gehele corpusculum is vuil-ivoorkleurig, het bovenste gedeelte van het zijvlak iets donkerder dan de top, terwijl het zijvlak meer naar beneden een lichtgroene tint aanneemt. Het venster is gereduceerd tot enige doorschijnende, smalle, lichtgroene banden (breedte 0,2–0,3 mm), welke bij de meeste exemplaren gedeeltelijk regelmatig zijn gerangschikt, bij een enkel

exemplaar echter een meer onregelmatig verloop hebben.

Bij de meeste exemplaren nl. bevindt zich aan weerskanten van de diepe, gapende spleet, dus langs de binnenrand van de topvlakte, een smalle lichtgroene band (soms gereduceerd tot enige strepen en stippen); loodrecht hierop staan een aantal banden, welke verder op het bovenvlak met een onregelmatig boogje of een recht streepje met elkaar in verbinding staan en die zich in de richting van de buitenrand vertakken en een aantal onregelmatige veelhoeken vormen, waarbij ze soms geheel, soms gedeeltelijk uiteenvallen in korte strepen en stippen. Op een enkel exemplaar echter is het verloop van de smalle groene banden vrij onregelmatig (zie het twee-koppige exemplaar links boven op de foto).

Deze nieuwe, witbloeiende lithopssoort, welke ik noemde naar Mej. J. J. ELISA VAN DEN THOORN te Apeldoorn — die van 1935 tot 1943 secretaresse van de Nederlandse Vereniging van Vetplantenverzamelaars is geweest en die deze vereniging en het tijdschrift „Succulenta” mee tot bloei heeft gebracht — is in mei 1961 door de Heer en Mevrouw GEYER gevonden ten noorden van Steinkopf op een met allerlei Mesembryanthemumsoorten en kleine struiken bedekte, uitgestrekte vlakte, waar ze alleen schijnt voor te komen op een zeer klein, bijna kaal, met kwarts bedekt gedeelte daarvan, dat slechts 25 m lang en 5 m breed is.

Lithops elisae is verwant aan *Lithops marmorata* N.E.Br., hetgeen bij enkele *marmorata*-exemplaren aan de groepering der eilanden — in het grote, doorzichtige venster — langs de spleet is te zien.

Water en neveldamp

De Amerikaanse cactus-fotograaf Proctor vertelt dat de leeftijd van een cactus moeilijk is te schatten omdat de grootte niet afhankelijk is van de leeftijd, maar van de hoeveelheid water die de plant tot haar beschikking heeft gehad. Heeft een plant dit niet dan is zij in rust. De rusttijd is dan ook met uitzondering van enkele hooggebergte soorten en soorten uit koudere gebieden een rust door droogte.

In de woestijn en steppe, de natuurlijke vindplaatsen, kan de temperatuur overdag door de geringe luchtvochtigheid en de heldere hemel oplopen tot zeer hoge waarden. Des nachts is het door de sterke uitstraling zeer koud. Het gevolg daarvan is dat de relatieve luchtvochtigheid in de nacht sterk oploopt — koude lucht kan veel minder waterdamp bevatten dan warme. — Sterke dauw is in deze gebieden dan ook normaal.

Bovendien stelde Knocke vast dat cactussen door middel van hun dorens condensatie van waterdamp bevorderen. Daardoor is het mogelijk dat cactussen

groeien in gebieden, waar het in jaren niet regent, zoals b.v. aan de Chileense kust, die berucht is om haar sterke nevels. Deze natuurlijke omstandigheden moeten we in de groeitijd trachten na te bootsen. We nevelen daartoe geregeld, liefst met regenwater dat geen kalk bevat dat vlekken op de plant kan achterlaten. Gekookt leidingwater is ook goed. Om dezelfde reden gieten we in de zomer des avonds. Het kweken in gespannen — constant gespannen — lucht is, met uitzondering misschien van een aantal epifytische soorten, af te raden. Let echter goed op dat op de top van de plant geen waterdruppel blijft liggen die in de zon als brandglas kan gaan werken.

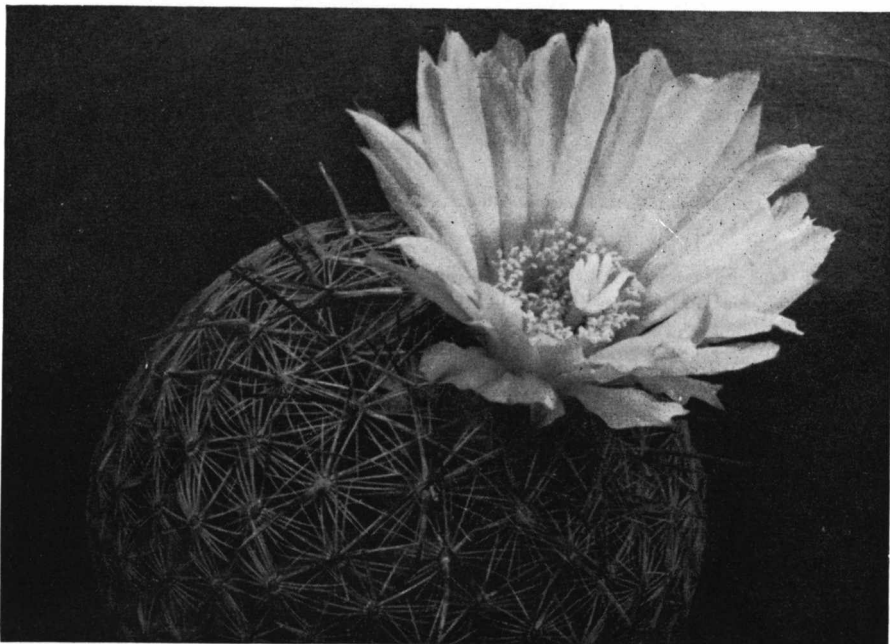
Laat de luchtvochtigheid overdag echter niet zo laag worden dat de grond volkomen uitdroogt. Cactussen verlangen in de groeitijd een gelijkmatig vochtige aarde. Luchten voorkomt uitdrogen in sterke mate. Bedenk steeds dat luchtvochtigheid de planten wel het nodige water kan verschaffen, maar niet de onmisbare voedingszouten. Rein Davidson.

Een stekelig geval...

In „de koppelij”, maandblad van Directie en Personeel der N.V. Nederlandsche Kabel Fabrieken te Delft lazen wij het volgende :

De heer J. van Buuren (Koma III) beoefent twee hobby's die bij zijn rustige bedachtzame aard passen: hij kweekt cactussen en is amateur-fotograaf.

Deze twee hobby's vullen elkaar ook prachtig aan. Door middel van zijn camera kan Van Buuren de resultaten van het kweken vastleggen en de cactussen zorgen voor fotografische onderwerpen bij uitnemendheid. De cactus is een subtropische plant (het is ook een tropische plant, red.), met een zeer uitgebreide familie, die op het ogenblik

CORYPHANTHA WERDERMANNIANA

foto: J. van Buuren

ongeveer 1200 soorten telt. De meeste komen voor in Z.-Amerika, een enkele ook in Afrika en Zuid-Europa. Onder deze soorten komen de meest uiteenlopende modellen voor : lange, dunne, korte, dikke, bolvormige, hoekige, bladvormige; ook komen er, evenals bij de mensen – misvormingen voor, die dan weer zuinig bewaard worden. Eén ding hebben ze alle gemeen: het blad ontbreekt of ontbreken is het juiste woord eigenlijk niet, de bladeren zijn verschrompeld tot zogenaamde „stekels”, die ook weer zeer variabel van vorm en kleur kunnen zijn.

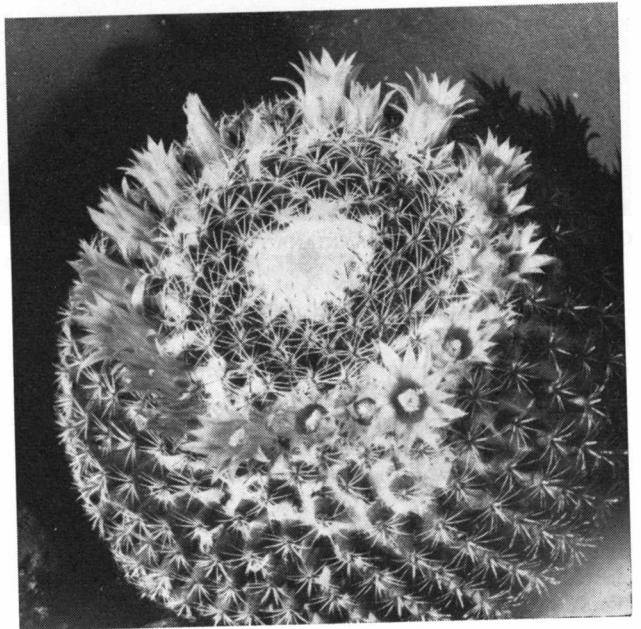
De huiskamer is niet de meest ideale plaats voor de cactus. Hij krijgt er te weinig licht, staat te warm of te koud, krijgt 's zomers te weinig en 's winters te veel water en wat ook bij de andere planten belangrijk is, hij wordt te veel verplaatst. Een plant staat graag altijd op dezelfde plaats, met steeds dezelfde kant naar het licht. Wordt de plant gedraaid dan doen bladeren of bloemen moeite zich naar het licht

LOBIVIA
NIGROSTOMA
foto: J. van Buuren

te richten, wat bij enkele planten tot bladbreuk kan leiden. De heer Van Buuren is de enige cactusliefhebber van „formaat” in Delft en dit maakte ons nieuwsgierig naar de eerste ontmoeting van Van Buuren met deze hobby.

Het is een familiekwestie geweest. Een zuster van Van Buuren is er mee begonnen en toen zij er in de dertiger jaren mee stopte, heeft de heer Van Buuren

MAMMILLARIA
MICROTHELE
foto: J. van Buuren

THELOCACTUS
SCHWARZII

foto: J. van Buuren

het overgenomen en sindsdien belangrijk uitgebreid. Ruim 25 jaar kweekt hij dus cactussen en het is geen wonder, dat hij er veel van af weet en dat zijn verzameling 1500 planten omvat. Omdat de huiskamer dus niet zo'n geschikte plaats voor het kweken is, heeft Van Buuren in zijn achtertuin een kas gebouwd waar een maximum aan licht en zon ontvangen kan worden.

Door middel van een zelfgebouwd verwarmingssysteem houdt hij 's winters de temperatuur op de vereiste hoogte. In het voorjaar en de zomer is het een genot deze kas te bezichtigen. Een groot aantal cactussen die in huis nooit bloeien, staan te pronken met hun mooie bloemen in de prachtigste kleuren en vormen. Wij raden de liefhebbers onder onze lezeressen en lezers ten sterkste aan eens contact op te nemen met Van Buuren — eventueel via de afdeling Personeelszaken — om een afspraak te maken voor een bezoek. Ook kunt u bij hem terecht voor adviezen voor de verzorging van uw cactussen en vetplanten. Hij heeft ons zelfs verteld, dat hij van verschillende plantjes nog wel eens stekjes weg te geven heeft (Een gedeelte van het plantenbezit van uw verslaggever stamt trouwens uit zijn kas.) We hebben wel het verzoek van Van Buuren gekregen u tot bescheidenheid te manen, want behalve zijn collega's heeft hij nog meer gegadigden voor zijn stekjes en met één daarvan heeft hij slechte ervaringen opgedaan. De goede man had dus wat stekjes gevraagd en zou wel eens bij hem langs komen, met een doos om ze te halen. Op de afgesproken dag kwam mijnheer opdagen met een kist van zulke afmetingen, dat de heer Van Buuren er jarenlang konijnen in heeft gehouden.

Van Buuren is lid van de Haagse afdeling van „Succulenta”, de Nederlands-Belgische vereniging van liefhebbers van cactussen en andere vetplanten. Deze vereniging telt in totaal ongeveer 1500 leden, die door middel van hun maandblad contacten onderhouden en ervaringen uitwisselen.

Een paar maal per jaar worden er excursies georganiseerd naar beroepsactuskwekers, waarvan er in het Westland verschillende zijn. De beroepskwekers in Nederland werken hoofdzakelijk voor de export.

De tweede hobby van Van Buuren, het fotograferen, is van veel later datum.

Voor hij er aan begon, maakte een familielid af en toe een foto van een bloeiende cactus, maar de zwart-wit foto voldeed niet zo goed. Toen Van Buuren dan ook in 1954 een camera kon overnemen, aarzelde hij niet en kocht hem. Voor de fotografen vermelden we even dat het een „Busch pressman” 6 x 9 platencamera is met een Wol-lensack lens F 4,5–101 mm. Het is een ideale camera voor bloemen close-ups. Hij heeft een matglasinstelling en een dubbel balguitrek, de sluitertijd gaat van 1–1/400 sec.

Van Buuren werkt met twee rolfilmadapters, een voor kleuren en een voor zwart-wit-rolfilm. Het is nogal een fors toestel en onhandig voor buitenfotografie, daarom heeft hij er een Japanse 6 x 6 cm klapcamera bij voor buitenopnamen.

Toen Van Buuren nog maar kort fotografeerde werd een van de eerste Delftse bedrijvenfotowedstrijden uitgeschreven — Doet u dit jaar ook mee? — en in zijn onnozelheid (zoals hij zelf zegt) stuurde Van Buuren een paar kleurendia's van zijn cactusbloemen in. Het resultaat was een eerste prijs in de kleurenafdeling.

Ook in zijn cactusclub oogst Van Buuren veel succes met zijn plaatjes. Afwerken doet Van Buuren zijn foto's niet zelf, de kleurenfilms gaan naar de ontwikkelcentrale, de zwart-wit-films naar de fotohandel of een bevriende amateur-fotograaf. Hij kan niet alles zelf doen, want zijn planten vragen al veel van zijn vrije tijd.

Hofstadbloem-Houtrust beide in het zilver

Den Haag krijgt in de lente van het volgend jaar weer een Hofstadbloem. Deze befaamde bloemenexpositie, die voor en na de oorlog vele duizenden bezoekers trok maar na 1951 niet meer werd gehouden, zal in april 1962 opnieuw de Houtrusthallen te Den Haag vullen. Houtrust bestaat dan 25 jaar en de Stichting Hofstadbloem kan zich bij die gelegenheid eveneens in het zilver hullen, want de eerste Hofstadbloem-tentoonstelling werd in 1937 ter gelegenheid van de opening van Houtrust georganiseerd.

De tentoonstelling, die van 19 tot en met 29 april wordt gehouden, belooft bijzonder groots van opzet te worden. Plannen uit de kwekerswereld van Aalsmeer, Boskoop, het Westland en de Bollenstreek wijzen er op, dat de inzendingen van hoog gehalte zullen zijn en het totale assortiment snijbloemen en warme kasplanten zullen omvatten. Behalve de bloemen zullen er overigens tal van aanverwante zaken op het gebied van bloemen en tuinieren te zien zijn.

De Stichting Hofstadbloem is reeds druk bezig met de voorbereidingen voor deze vijfde tentoonstelling, waarbij nauw wordt samengewerkt met de belangrijkste organisaties in de kwekerswereld.

Als artistiek adviseur voor de tentoonstelling wordt de Stichting bijgestaan door de heer Toon Noyons, ontwerper van het Aalsmeerse bloemencorso.

RECTIFICATIES

In het artikel van de heer Van Keppel zijn tot onze spijt enige regels verdwaald. We verzoeken de alinea op pagina 105 als volgt te lezen:

„Baker geeft in Saunders Ref. Bot. 1869 een duidelijke kleurenafbeclding met beschrijving van *Echeveria gibbiflora* var. *metallica* en aan de hand hiervan is het niet zo moeilijk om vast te stellen dat *Echeveria rosea*” hort. een plant is die volkomen aan deze duidelijke beschrijving beantwoordt. De bloemen zijn van buiten rood, van binnen geelachtig en bevinden zich aan een 50–60 cm lange, sterk naar alle zijden losvertakte bloeiwijze, enz.”

Ook in het artikel van de heer Uitewaal is een vergissing geslopen. De afbeelding *Opuntia tuna*, normale plant is in werkelijkheid *Op. mamillata*, deze foto had dus niets met het artikel te doen.

Wij betreuren deze fouten ten zeerste, concluderend dat het spreekwoord: „haastige spoed, is zelden goed” hier ons weer eens parten gespeeld heeft.

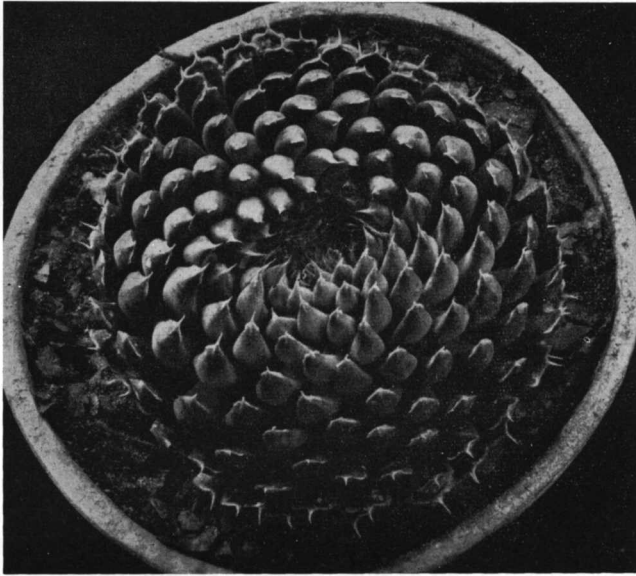
Interessante groeivormen bij vetplanten

IX

Orostachys spinosus (L.) Berger

De mededeling van één onzer leden in het septembernummer van „Succulenta” over het ontstaan van een cristate *Orostachys spinosus* was voor ons aanleiding om deze interessante winterharde succulent eens aan een nadere beschouwing te onderwerpen en onder de aandacht van onze lezers te brengen.

Haar natuurlijke groeiplaatsen liggen in Siberië, Mansjoerije, Mongo-

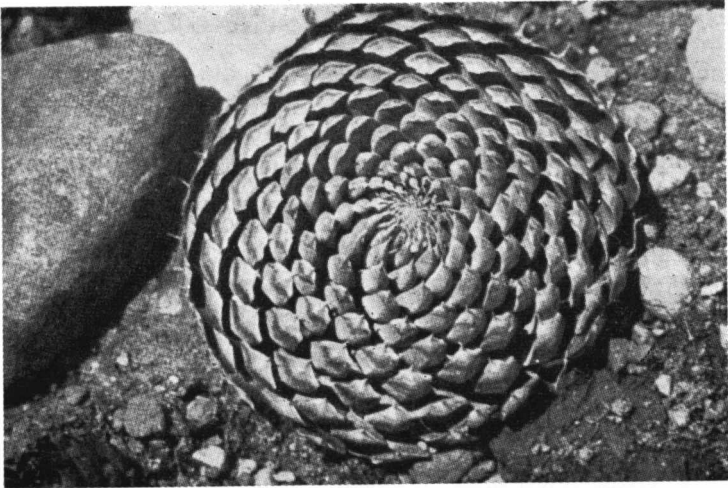

OROSTACHYS SPINOSUS, de plant bevindt zich nog in volle rust.

lië en West-Tibet. Sven Hedin, de beroemde ontdekkingsreiziger, vond deze plant in Oost Pamir tot op een hoogte van 4439 meter boven de zeespiegel. Wij kunnen dus veilig aannemen dat deze plant wel een paar graden vorst kan verdragen, maar teveel vocht in de winter doet deze plant onherroepelijk ten gronde gaan. Om dezelfde redenen moet men voorzichtig zijn om deze plant binnen te overwinteren, want in een kas met een te hoge luchtvochtigheid is haar hetzelfde lot beschoren. Het beste overwintert men deze plant buiten, op een plaats waar zij volkomen droog staat. Met succes doen wij dit de laatste jaren in een bloembak onder een overstekende dakgoot, waar volop licht en lucht kan toetreden, maar geen regen valt.

In de zomer vindt deze plant een plaatsje in de rotstuijn bij de *Sempervivums*, waarmee zij in habitus veel overeenstemming vertoont, hoewel zij botanisch nauwer verwant is aan het geslacht *Sedum*, onder welke naam sommige *Orostachys*soorten dan ook beschreven zijn.

Linnaeus noemde haar *Cotyledon spinosa*, dit was echter in een tijd dat van de vele geslachten van de grote familie der *Crassulaceae* nog

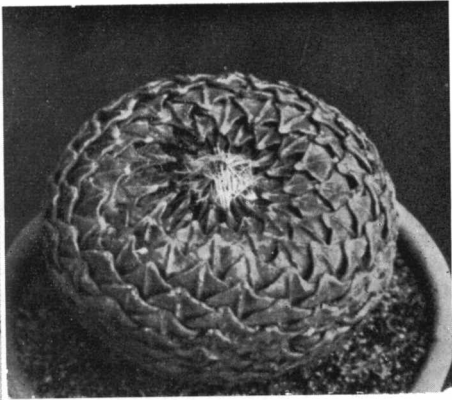
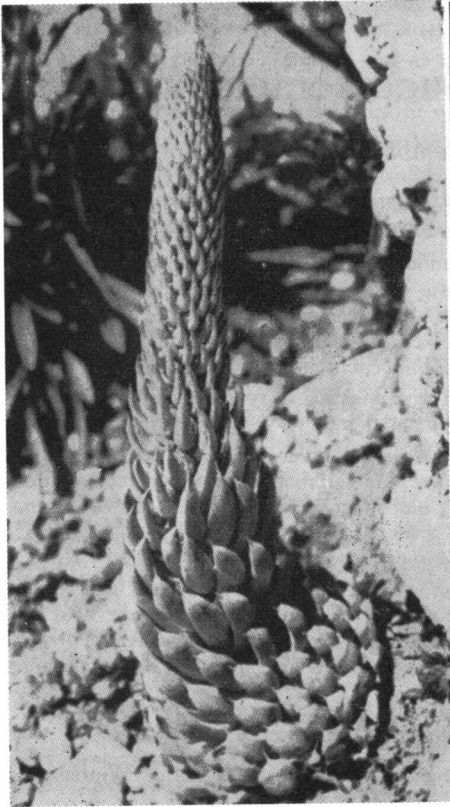
OROSTACHYS SPINOSUS, de winterrozet begint zich te openen

slechts weinig soorten bekend waren. De Candolle noemde haar *Umbilicus spinosus*, een naam waaronder ze thans nog vrij algemeen verhandeld wordt. Berger deelde haar in bij *Orostachys* en dit is volgens de thans geldende opvattingen de juiste naam. Het geslacht *Umbilicus* of Navelblad, is genoemd naar het voorkomen van een lichte uitholling aan de bovenzijde van de schildvormige bladeren, waarvan de bladsteel in het midden van het bladoppervlak geplaatst is, zoals bij de bekende Oost-Indische kers.

De 16 soorten van het geslacht *Umbilicus* zijn zeer naverwant aan elkaar en moeilijk te onderscheiden. Zij sterven in de rustperiode af en blijven over door middel van de knolvormige verdikte wortel. De bekendste soort van dit geslacht is *Umbilicus pendulinus* D.C., welke uit zaad gemakkelijk is te kweken, maar overigens in ons klimaat zeer moeilijk in leven gehouden kan worden.

Na deze kleine uiteenzetting, die echter noodzakelijk was om aan te tonen dat onze plant in het geslacht *Orostachys* thuis hoort, keren wij weer met een korte beschrijving naar de bespreking van *Orostachys spinosus* terug.

Zij vormt rozetten van 2–12 cm doorsnee. In de groeiperiode zijn er twee soorten bladeren, de buitenste rijen zijn wigvormig, 3 cm lang, convex (opgezwollen) aan beide zijden. De binnenste bladeren zeer kort en vliezig. Alle zijn aan de top van een wit, doorschijnend doornspitsje voorzien, vandaar de soortnaam *spinosa*, dat zeer sterk gedoorn of gestekeld betekent. In de winter (rusttijd) trekken de buitenste bladeren zich samen,

OROSTACHYS SPINOSUS vertoont bijzonder veel overeenkomst met de cactussoort ENCEPHALOCARPUS STROBILIFORMIS zoals men op de hierboven geplaatste foto kan zien.

foto: Uitewaal

OROSTACHYS SPINOSUS bezig haar bloemstengel in het voorjaar tot verdere ontwikkeling te brengen. Spoedig zullen de zwavelgele bloempjes aan de aarvormige pluim verschijnen.

zodat het hart van de plant beschermd is en dan vertoont *Orostachys spinosus* een opmerkelijke overeenkomst met de cactussoort *Encephalocarpus strobiliformis* (Werd.) Berger. De zwavelgele bloemen die aan een 25—30 cm hoge aarvormige pluim verschijnen, ontwikkelen zich in het voorjaar. Helaas schijnt ons klimaat niet bloeibevorderend te werken, want wij hebben nog nooit een bloeiend exemplaar gezien of vermeld gevonden. Wij houden ons aanbevolen voor mededelingen van anderen die in dit opzicht gelukkiger waren.

De variëteit *erubescens* (Max.) Berger heeft roodachtige bloemen, maar of deze bij ons voorkomt is om bovengenoemde redenen moeilijk uit te maken. Onder de invloed van een zonnige, koele en droge standplaats in de winter worden, volgens onze waarnemingen, de rozetjes van *Orostachys spinosus* fraai paars gekleurd. Zij groeien in de zomer zowel in de volle zon als in de schaduw, als zij maar volkomen vrij staan van andere planten, want zij rotten spoedig, als zij overgroeid worden.

Van het geslacht *Orostachys* Tisch. zijn een achttal soorten met enkele variëteiten beschreven, maar de andere soorten komen in cultuur weinig of niet voor. Het zou aanbeveling verdienen om te trachten door zaaien, wat bij dit geslacht vrij gemakkelijk schijnt te zijn, ons sortiment wat uit te breiden. Helaas was het ons niet mogelijk de monstreuze vorm bij dit artikelje af te beelden. Misschien kan de eigenares van de bewuste plant ons nog aan een foto helpen voor ons maandblad.

Werkgroep voor Succulentenstudie

Bijeenkomst van 23 en 24 september 1961 te Wageningen

Te 16.15 uur opent de voorzitter de bijeenkomst: als nieuwe leden worden verwelkomd de heren Janssens, Masman, Ruysch en Wouters (niet aanwezig).

De heer Schomper deelt een en ander mede over *Chileorebutia*; hij toont een bakje met FR-zaailingen van *Chileorebutia reichei* en constateert, dat de zaailingen onderling zeer variabel zijn; geen van alle gelijken evenwel op hetgeen als *Echinocactus reichei* in cultuur is. Deze laatste is de *Echinocactus reichei* van Heese, terwijl de *Chileorebutia reichei* FR identiek is met *Echinocactus reichei* Schum.

De Voorzitter zegt, dat *Echinocactus reichei* Heese synoniem is met *Echinocactus famatimensis* en *Lobivia famatimensis* moet heten.

De heer Bravenboer bespreekt hetzelfde onderwerp en toont een kistje FR-zaailingen geënt op Peireskiopsis; ook deze zijn zeer variabel, maar lijken toch duidelijk tot één soort te behoren; hij acht het nog niet mogelijk dit vraagstuk op te lossen.

De heer van Vliet demonstreert aan FR-zaailingen hoe verschillend de uitkomsten van deze zaaisels kunnen zijn; van FR 225e toont hij drie zaailingen, die zodanig verschillen, dat ze onmogelijk tot dezelfde soort kunnen behoren; dit kan in de toekomst veel verwarring geven. Hij heeft verder *Pyrhocactus pulchellus* gezaaid en kreeg uitsluitend *Aylosteria kupperiana* zaailingen; ook leverde een zaaisel van *Pyrhocactus robustus* een geheel afwijkende zaailing op. Hij vraagt nu naar de ervaringen van de andere leden.

Men is van mening, dat het in het algemeen nogal meevalt en dat de onzuiverheden het meest optreden bij bepaalde nummers.

De Voorzitter zegt, dat wij niet moeten vergeten, dat de firma Winter een handelsbedrijf is en dat slordigheden daar niet zijn te voorkomen.

De heer van Keppel behandelt daarop de benaming van enige *Echeveria*-kruisingen; hij heeft getracht planten, die al zeer lang in cultuur zijn en ongetwijfeld van hybride oorsprong, met behulp van de literatuur te identificeren.

Het gaat hierbij vooral om kruisingen van *Echeveria*- en *Pachyphytum*soorten, die vroeger ofwel als *Echeveria* ofwel als *Pachyphytum* zijn beschreven. Haage en Schmidt gaven voor deze hybridengroep de naam *Pachyveria*, doch deze naam is nog steeds niet geldig beschreven; dit zal dus nog dienen te geschieden.

In de oudere literatuur vindt men vooral vier namen, die bij deze hybriden kunnen behoren, nl. *Pachyveria scheideckeri*, *clavifolia*, *glauca* en *pachyphytoides*. *Pachyveria scheideckeri* is de oudste en nog steeds in cultuur, al vindt men minstens twee klonen onder deze naam; één ervan meent hij als *Pachyveria scheideckeri* te kunnen identificeren. Ook *P. glauca* heeft hij kunnen herkennen, *P. pachyphytoides* daarentegen nog niet. Moeilijkheden doen zich voor bij *P. clavifolia*; in de literatuur komen twee *clavifolia*'s voor, nl. één beschreven onder *Echeveria* door Morren en één door Berger; wij hebben één plant in cultuur, die vegetatief geheel op die van Berger gelijk is, doch de bloemen zijn verschillend; Walther identificeerde een plant in Amerika in cultuur als *Pachyveria clavata*; deze hebben wij ook.

Spreker stelt voor de namen van Morren en Berger als onvoldoende beschreven te beschouwen en die van Walther te aanvaarden. Als oplossing voor de moeilijkheden, die rijzen bij het vaststellen van de naam voor deze hybriden, stelt hij voor de in cultuur zijnde klonen cultivarnamen te geven, dus bv.: *Pachyveria* cv. 'Scheideckeri', cv. 'Clavifolia', etc.

Na de broodmaaltijd stelt de heer Brederoo de instelling van een *Rebutia*-commissie in discussie; hij wil trachten door het maken van foto's en het aanleggen

van een standaardcollectie, de identificatie en de benaming te vergemakkelijken. Hij heeft in Succulenta een oproep geplaatst, maar kreeg daarop niet veel gehoor.

De Voorzitter meent, dat er al heel veel op dit gebied gedaan is en dat toch alles neerkomt op het werk van enkelen; hij raadt spreker aan veel zelf hiervoor te doen, daar van commissiewerk in dit opzicht niet veel is te verwachten.

De heer Rubingh geeft spreker ook weinig hoop.

De heer van der Steeg merkt op, dat het wel belangrijk is oorspronkelijk materiaal vegetatief te vermeerderen en dit te verspreiden.

De heer Rubingh spreekt dan over *Lobivia aurea*. Aan de hand van een aantal planten en kleurendia's toont hij aan, dat deze plant tot het geslacht *Lobivia* behoort en niet tot *Echinopsis*; *Echinopsis* is gekenmerkt door een lange bloembuis, witte of rose bloemen en naar één zijde gekeerde meeldraden; *Lobivia aurea* heeft typische *Lobivia*-kenmerken, nl. een korte bloembuis, gele bloemen en naar alle zijden gekeerde meeldraden. Deze soort is wel bijzonder variabel.

De Voorzitter meent, dat het niet mogelijk is een objectief standpunt in te nemen; het zijn nog gevoelskwesties; de bedoelde geslachten en ook andere, als b.v. *Trichocereus* gaan in elkaar over en de omgrenzing is een kwestie van persoonlijk inzicht.

De heer Thiele uit Frankfurt, laat vervolgens een groot aantal mooie kleurendia's zien van bloeiende planten, gekweekt uit FR-zaden.

Daarna geeft dr. de Boer een exposé van het geslacht *Lithops* aan de hand van kleurendia's; van vele soorten vertoont hij een populatie uit zijn kas en tevens een beeld van de vindplaats in Zuid-Afrika; deze laatste waren welwillend ter beschikking gesteld door prof. D. A. Cole.

Te 23.15 uur wordt de bijeenkomst verdaagd.

Zondagmorgen begint de heer Rubingh een bespreking van *Echinopsis smrzianus*; hij is van mening, dat het een *Trichocereus* is en niet zoals Backeberg zegt een *Soehrensia*. Backeberg heeft er trouwens wel een vraagteken bij gezet; hij plaatste deze soort provisorisch in *Soehrensia*, omdat de plant nog niet gebloeid had. De plant heeft nu bij de heer Rubingh gebloeid en bleek typische *Trichocereus*-bloemen te bezitten, hetgeen hij met mooie kleurendia's verduidelijkt.

De heer Boom vertelt vervolgens een en ander van het Succulentarium; hierover zal binnenkort in *Succulenta* worden geschreven.

Daarna volgt een bezoek aan de collecties.

Tot slot vertelt de Voorzitter iets over het kweken in blikjes; bij de kweker St. Pie te Asson heeft hij zeer goede resultaten gezien van deze methode. In de poreuze steen van onze potten hopen zich schadelijke stoffen op, waardoor de groei later minder goed kan zijn. Ook bespreekt hij het gebruik van bimskies.

Er ontwikkelt zich een vrij uitvoerige discussie over deze onderwerpen.

Besloten wordt het volgend weekend op 31 maart en 1 april 1962 te houden, waarbij het geslacht *Weingartia*, waarvan de leden zo veel mogelijk materiaal zullen meenemen, zal worden behandeld, en tevens de besprekingen tot 16.00 uur voort te zetten; na de warme maaltijd zal de tijd dan worden gevuld met vrije discussies.

B. K. BOOM.

Bent U er één van de honderd

die nog geen antwoord hebben gezonden op de vragen met betrekking tot de zaai-proef met *Echinocactus grusonii* van het Clichéfonds?

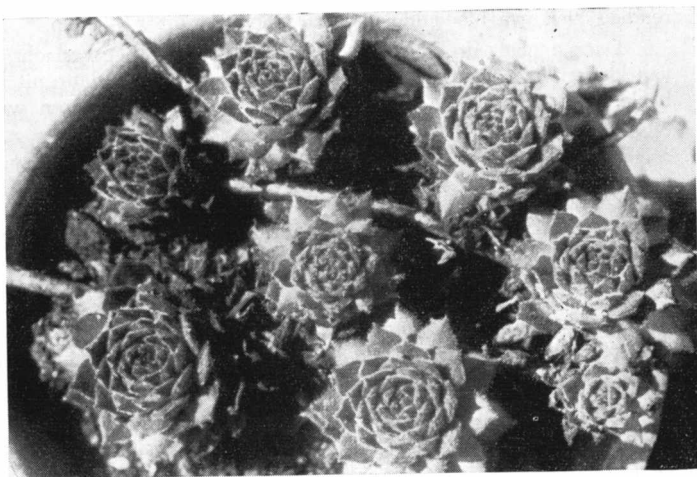
Bekijkt U dan de vragenlijst nog eens in het vorige nummer van *Succulenta* en stuur uw gegevens aan HANS BONEFAAS, Bunschotensestraat 80, Den Haag.

Sempervivums

II

De grenzen voor de onderrangschikking van het geslacht *Sempervivum* s.s. hadden in hoofdzaak betrekking op de beharing van de rozetbladeren en de kleur der bloemen, beide kenmerken die uiteraard onderhevig zijn aan een zekere schommeling. Men kan immers uit de vormenreeks van *Sempervivum clusianum* en *Semp. ruthenicum* (syn. *Semp. globiferum*) praktisch alle tussenstadia, zowel ten aanzien van de beharing en vorming der rozetten als van de bloemkleur vinden. Ook onder de in het algemeen kaalbladige tectorumvormen zijn er, die tenminste in hun jeugd stadium een duidelijke beharing van de rozetbladeren, in het bijzonder van de bladeren aan de Stolonen of uitlopers bezitten (*S. calarecum*). Een nieuwere indeling van het geslacht zal dientengevolge moeten streven naar het scheppen van vormengroepen, die zowel rekening houden met de variatiebreedte der afzonderlijke ken-

Sempervivum montanum L.

merken van rozetten, bladeren en bloemen alsook met de geografische verspreiding van de bijbehorende vormen. Dit is het doel, dat R. Wettstein zich gesteld had.

Hoewel het daarvoor nog te vroeg is, reeds nu een volmaakt systeem van het geslacht *Sempervivum* kant en klaar te willen voorleggen, zij hier toch getracht de erkende soorten volgens morphologisch-geografische opvattingen samen te stellen als principe voor een systeem, dat bij gebleken deugdelijkheid zou kunnen worden uitgebouwd.

Het geslacht *Sempervivum* blijft overwegend beperkt tot de Europese gebergten. De in het gebied van de Alpen voorkomende soorten kunnen volgens de overeengekomen groepering, zoals die door R. Wettstein en van Praeger werd gemaakt, in enkele vormengroepen samengevat worden. Tussen alle vormen is *Sempervivum arachnoideum*, ondanks zijn tamelijke sterke verbreiding vanaf de Pyreneeën over de Alpen tot aan de Karpaten, wat zijn karakteristieke kenmerken betreft, vrij uniform gebleven, zodat een verdeling in verschillende species niet noodzakelijk schijnt te zijn.

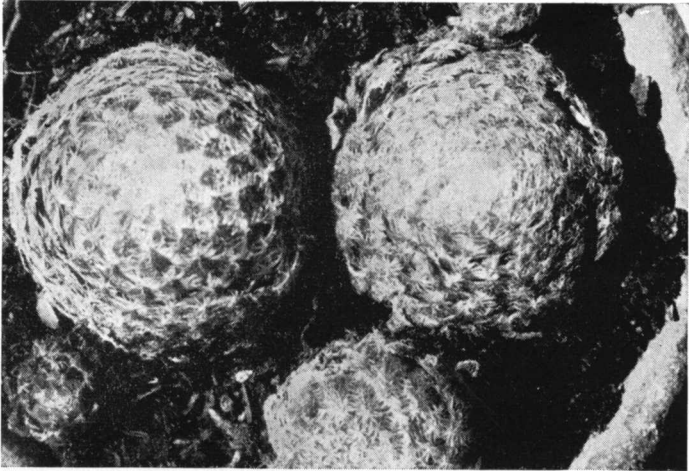
Vanzelfsprekend wisselen de grootte en beharing van de rozetten, zowel als de grootte der bloemen, af, maar steeds bevinden de pluimvormig gerangschikte spinnewebharen zich aan bladtoppen, vooral van de stengelbladeren en het zuivere roserood van de lancetvormige kroonbladeren is eveneens bij geen enkele andere

groep zo duidelijk. Deze kenmerken vinden we ook bij de *Sempervivum arachnoideum*-hybriden, al treden ze daar ook in veel mindere mate naar voren.

De grote speelruimte door de verspreiding heeft tot de vorming van een aantal van de meest verschillende hybriden geleid, waarvan als uiterste de bijna viltig wit-behaarde rozetten van de variëteit *tomentosum* en de bijna kale rozetten van de var. *doellianum* genoemd mogen worden.

Een nog groter verspreidingsgebied heeft *Sempervivum tectorum*. De westelijke

*Sempervivum
ciliosum*
Craig ?

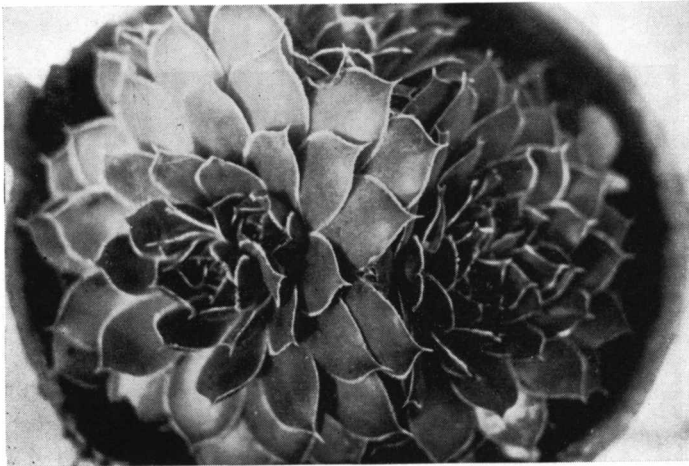
en midden-europese vertegenwoordigers van deze groep leveren geen moeilijkheden op tot de samenvoeging van de soort *Sempervivum tectorum*.

Uit een van deze vormen is misschien ook de door Wettstein als subspecie *tectorum* gekenschetste groep wel af te leiden, die als oude cultuurplant terug kan worden gevonden tot aan het begin van de middeleeuwen en door vermeerdere vruchtbladeren of door vruchtbladeren veranderde meeldraden gekenmerkt wordt.

De vormenrijkdom in de west-europese gebergten, vooral in Frankrijk — hier kwam ook het zeer omvangrijke materiaal van Jordan vandaan! — doet tot de grote variatiebreedte van deze vormengroep concluderen. Daarbij komen dan nog de vertegenwoordigers van de meer verwijderde vindplaatsen op het Iberische schiereiland tot aan de Sierra Nevada en op het Atlasgebergte van Noordafrika, zowel in het oosten in de Kaukasus en misschien nog in Armenië.

Dat er bij zulk een grote verspreiding verschillen kunnen optreden die tot afbakening van bijzondere soorten leiden, is begrijpelijk. Desondanks kan deze vormengroep rond *Sempervivum tectorum*, door de kale of tenminste kaalwordende rozetbladeren en de langwerpige-lancetvormige kroonbladeren, waar de roodkleuring tweegebracht wordt door fijne purperen streepjes in de lengte, goed worden getypeerd en als een vast omgrensde eenheid beschouwd worden. Enigszins hiervan gescheiden blijft *Sempervivum wulfenii* in de Alpen van Zwitserland en Oostenrijk, die niet alleen door de gele bloemen, maar meer nog door de bijzondere eigenschap van de bladrozetten om een centrale bladkegel te vormen, wordt getypeerd. Laatstgenoemd kenmerk vertoont ook de roodbloeiende *Sempervivum andreaenum* uit Spanje. Het is voorlopig nog niet zeker of daar een verwantschap tussen bestaat. Ook de in Oost-Europa dikwijls met de *Semp. tectorum* verwisselende *Semp. clusianum* schijnt zeer dicht tot de *tectorum*groep te staan, en vermoedelijk zelfs er toe te behoren. *Semp. clusianum* uit de Apenijnen afkomstig, werd door Tenore in 1830 beschreven, doch meestal voor een vorm van *Semp. tectorum* gehouden, ook door Praeger. Bij de zeer nauwe plantengeografische betrekkingen tussen de Apenijnen en het Balkanschiereiland, die voor vele soorten duidelijk aantoonbaar zijn, bestaat er geen enkele reden om vormen, zoals ze soms in de Abruzen voorkomen, niet in de groep van deze Balkansoorten te plaatsen, die tot nu toe voor *Sempervivum schle-*

hani (1853) golden. Domokos heeft in Hongarije het overgangsgebied kunnen vaststellen, waar de westelijke *Semp. tectorum* met *Semp. clusianum* samenkomt en vond daar ook volgens de verwachting, de bastaard tussen deze beide soorten namelijk *Sempervivum* × *michaelisborsii* (Dom.) Er komen daar ter plaatse zowel vormen voor, die slechts door de beharing van de jonge rozetten onderscheiden kunnen

*Jovisbarba
heuffelii* Schott.

worden van *Semp. tectorum* (*S. brunneifolium*) als andere vormen met kale rozetten, maar licht gerande kroonbladeren (*Semp. banaticum*). Deze relatief brede lichte randen van de kroonbladeren zijn het meest essentiële kenmerk van de slechts smal gerande *tectorum*-vormen. Derhalve is de conclusie gerechtvaardigd om *Sempervivum clusianum* te betrekken in de *tectorum*-groep.

(Slot volgt)

OKTOBER — De zomerse temperaturen van de laatste weken wijzen er in het geheel niet op dat we in de maand oktober zitten. Toch moeten we er op rekenen dat het weer om kan slaan en werkelijk de herfstperiode voor onze cactussen en verschillende vetplanten ingaat.

De groei bij de meeste cactussen staat thans stil; de wortels nemen lang zoveel water niet meer op, daardoor blijft de aarde in de pot langer vochtig. Met het gieten houden we dus beslist op, alleen op een prachtige zonnige voormiddag kunnen we het er wel op wagen de aarde op de droogste potten iets vochtig te maken. We doen dit alleen bij de geënte planten, aangezien de onderstammen tijdens de winterrust te veel zouden indrogen, hetgeen het entstuk en entstam niet te goede komt.

De 's winters bloeiende planten - en dat zijn er nogal wat - o.a. *Epiphyllums*, *Rhipsalis*, *Phyllocactus* en *Aloë's* krijgen wel, maar dan zeer matig, water daar deze planten in hun groei- en knopvorming niet

gestoord mogen worden.

Wie zijn planten in een broeibak heeft staan, doet verstandig de ingegraven potten op de aarde te zetten, of op een paar planken, zodat de wortelkluit in de pot goed kan drogen. Bovendien moeten we de planten controleren op ongedierte; de bovenste aardlaag, welke door het gieten hard of korstig is geworden, verwijderen en door een zeer zandige aarde vervangen.

Indien we al deze voorbereidingen gemaakt hebben, kunnen we, als het werkelijk te koud zou worden, of de vorst zijn intrede zou doen, de planten in korte tijd naar binnen halen. Voorlopig is daar echter nog niet zoveel kans op. Laat dus uw planten rustig staan en veel luchten, daardoor worden ze gehard en kunnen ze de winterrust beter doorstaan. Zet ze altijd op een koele droge plaats en veel licht. Staan ze te warm en te donker dan willen ze nogal eens doorgroeien; de habitus van de plant gaat er door verloren en, vooral bij de voorjaarsbloeiërs, wordt de knopvorming geremd.

Firma K. EDELMAN

**Specialiteit Cactussen en andere
Vetplanten Grote voorraad**

**UITSLUITEND GROOTHANDEL
WHOLESALE ONLY**

Handelskwekerij - Reeuwijk - Tel. 334

UIT DE AFDELINGEN

GOOI- EN EEMLAND

Tijdens de bijeenkomst van 5 september jl., waarbij 26 leden aanwezig waren, bracht de Voorzitter verslag uit over de geslaagde tentoonstelling van cactussen en vetplanten, die de Afdeling in augustus, in samenwerking met een Hilversumse aquarium-vereniging gehouden had. In vervolg hierop zal begin oktober een openbare vergadering plaats vinden. Gebrek aan tijd maakte het noodzakelijk, het programma hiervan tijdens de bijeenkomst te bespreken. Nadat hierna nog uitvoerig over de conditie van de plantenverzamelingen gesproken was, bleef nauwelijks voldoende tijd voor de verloting, die zo als altijd een geanimeerd verloop had. De vergadering sloot tegen 10 uur 30.

W. H. SCHUSTER, secretaris,
Pieter de Hooghlaan 2 - Loosdrecht.

HAARLEM EN OMSTREKEN

De lezing welke gehouden werd op 14 september te IJmuiden, was ook dit keer weer een groot succes. De aanwezigen, 44 leden en belangstellenden, hoorden en zagen, na het openingswoord van de vicevoorzitter, de heer Baks, de lezing, met na de pauze de schitterende collectie dia's van de heer Bonefaas.

De heer Bonefaas begon zijn lezing met te verklaren wat het woord Succulenten betekent, daarna de opbouw, vindplaatsen, bloei en groei van de diverse soorten. De meeste mensen vinden succulente planten wel eens de stiefkinderen der natuur, maar als deze mensen de avond hadden bijgewoond, dan was hun mening wel veranderd, want de 44 aanwezigen konden hun bewondering dan ook niet verbergen na het vertonen van de kleurige collectie dia's.

In de pauze werd de verloting gehouden, die een succes was, daar alle aanwezigen wel één of meerdere planten in

EVEN NOTEREN !

Het komt herhaaldelijk voor dat verschillende lezers hun correspondentie naar het oude adres 'Vijversburg' te Rijperkerk zenden, hetgeen maar onnodige stagnatie veroorzaakt.

Met ingang van 12 oktober a.s. is mijn nieuw adres :

G. D. DUURSMA,

Spoorstraat 106 — Leeuwarden.

hun bezit kregen.

Circa 23.00 uur moest de heer Baks deze zeer geslaagde avond besluiten, en hoopte dat er onder de aanwezigen toekomstige leden zullen zijn, (4 nieuwe afdelingsleden mochten wij noteren). Verder bedankte hij de heer Bonefaas, voor zijn prachtige lezing en mooie dia's, welke toch deze avond deed slagen.

Onze volgende vergadering zal plaatsvinden op 12 oktober a.s. te Haarlem, Kinderhuisvest 51 hoek Zijlstraat. Komt u deze vergadering bezoeken, want dit is een bijzondere vergadering, waarbij een belangrijk punt op onze agenda staat.

M. J. VAN DOESBURG, Secretaris,
Wardenaarstraat 4, Velsen-noord,
post Beverwijk.

NOORD-LIMBURG

Op dinsdag 5 september hield de afdeling haar vergadering, waar, na het afwerken van de gewone agendapunten, het bezoek van de heer Simon uit Dusseldorf nog eens werd besproken.

Wij allen waren zeer tevreden over de lezing met kleuren-dia's die de heer Simon heeft gehouden en hij op zijn beurt over de hartelijke ontvangst, waarna hij zich als lid van onze afdeling aanmelde.

Bij de bespreking liefhebberij hield

OUDE JAARGANGEN VAN SUCCULENTA

Succulenta jaargang 1952 — 6 nummers
Succulenta jaargang 1953 — 6 nummers
Succulenta jaargang 1954 — 6 nummers
Succulenta jaargang 1955 uitverkocht
Succulenta jaargang 1956 — 6 nummers
Succulenta jaargang 1957 — 12 nummers
Succulenta jaargang 1958 — 12 nummers
Succulenta jaargang 1959 — 12 nummers
Succulenta jaargang 1960 — 12 nummers

Prijs per jaargang f. 3.00.

Aanvragen te richten aan :

Mevrouw J. Grullemans van Berghem,
Hereweg 19, Lisse — Postrek. 551220.

voorz. Linsen een causerie over het pH-gehalte en toonde dit aan de hand van een pH-meter aan. In dit verband sprak hij ook over de behandeling van witte Mammillaria's.

De volgende vergadering zal gehouden worden op woensdag 18 oktober, waarop gesproken zal worden over de overwintering van onze planten.

G. J. BROERSE, secretaris,

Burg. Petersstraat 7 — Blerick.

ROTTERDAM

Op zaterdag 9 september werd onze maandelijks bijeenkomst gehouden. Na opening door de voorzitter werd ons winterprogramma besproken en vastgesteld, verder werd een discussie gehouden waarbij vele onderwerpen in behandeling kwamen.

Na de pauze vertoonde de voorzitter een serie nieuwe dia's waarbij enkele van onze in juni gehouden excursie naar het „Cantonspark" in Baarn en het Botanisch Museum te Utrecht.

De volgende bijeenkomst wordt gehouden op zaterdag 14 oktober in de Jan van Loonslaan 6.

J. L. DE SLEGTE, Secretaris,

Schiebroeksesingel 31, Rotterdam-12.

ZAANSTREEK

Zaterdag 23 september j.l. had bij flinke belangstelling de vergadering plaats ten huize van de fam. J. Manni in Wognum. De 18 aanwezige leden bewonderden eerst de prachtige verzameling van de gastheer, waarna onder het genot van een kopje thee het huishoudelijke gedeelte van de vergadering werd afgedaan. Daarna werd een viertal mooie planten verlost ten bate van de kas.

De volgende vergadering werd vastgesteld op vrijdag 20 oktober in de cantine van Verkade's fabrieken. Op deze verga-

KOPIJ INZENDEN

Kopij voor het volgende nummer moet besteld vóór de 20e van elke maand in het bezit van de redactie zijn.

dering zal dan o.a. de keuring van de van de zaaiwedstrijdzaailingen plaats vinden. Bovendien worden alle leden verzocht een 3 tal Mammillaria's mee te nemen.

Mej. A. TUYN, Secretaresse,
Dennestraat 35 — Zaandam.

VRAAG- EN AANBOD

Te KOOP GEVRAAGD: Lectuur op het gebied van cactussen en vetplanten, Brieven met naamlijst en prijzen, ook portokosten opgeven aan de heer N. J. FAVIÉ, St. Jobstraat 22, Weert (Limb.).

WIE KAN mij helpen aan enige stekken van het geslacht Phyllocactus. Brieven richten aan H. G. RIENTIES, Vidal de St. Germainweg no. 1, Heino (Ov.).

NIEUWE LEDEN :

H. G. Rienties, Vidal de St. Germainweg 1, Heino.

J. Godschalx, Gerstkamp 123, Den Haag.
A. Verbeek, Ringvaartweg 205, Rotterdam-16.

W. J. Parreira, Maasstraat 139-I, Amsterdam.

H. Suiveer, Westzaanstraat 12-III, Amsterdam.

A. A. Prins, Prins Hendrikstraat 8, Bunnik.

Dr. H. Reman, Lindenheuvel 8, Hilversum.

F. Braun, Rabarberstraat 132, Den Haag.
Mevrouw G. Meun, van Straelenlaan 6, Soestdijk.

F. Schoonenberg, Westlandstraat 6, Naaldwijk.

C. C. A. Winterink Jr., per adres Nicolaas Beetskade 1a, Alkmaar.

J. H. J. Theunissen, Hoofdstraat 31, Best.

H. L. A. Huguenin, Gr. van Gronsfelt Diepenbrockpark 48, Weesp.

Mevr. M. Atzema-Huizing, Verl. van Beresteijnstraat 16, Veendam.

A. Mol Lous, Leemhof 26, Enschede.
Mevr. E. B. Schönhage, Ruysdaellaan 37, Hilversum.

J. G. van Alphen, Hoyledesingel 33, Rotterdam-13.

J. P. van Mourik, Hoofd O. L. School, Rijswijk, post Ravenswaay, Gld.

B. J. Noback, Olaerts Dierenpark, Rockanje.

N. J. Favié, St. Jobstraat 22, Weert.